

חלקי בקהילתי

גליון 266

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

כן, אתה יכול!

פעמים רבות ניצב כל אחד מאתנו בפני משימות ותפקידים שהוא חושב שהם גדולים עליו, והוא בטוח שלא יצליח לעמוד בהם. למרות שהאחריות על המשימות האלו מוטלות עליו, נראות המשימות הן בעינינו כלא ישימות וכאלו שצריך כוחות מיוחדים בכדי למלא אותן. ואז, מגיע הייאוש התורן, ממהלך את הלב ומשתק איתו. אז מה עושים? שואלים את הרב'ע הגדול שלנו, משה רבינו - ומקבלים תשובה בדוקה ומנוסה:

"ויביא את המשכן אל משה... וידבר ה' אל משה לאמר ביום הראשון באחד לחודש תקים את משכן אוהל מועד... ויהי בחודש הראשון בשנה השנית הוקם המשכן..." (שמות ל"ט, ל"ג)

חז"ל לימדו, שלאחר שעם ישראל מנסה בעצמו להקים את המשכן, ואינו מצליח בשום אופן להרים את הקרשים, כי הקב"ה השאיר את הקמת המשכן בפועל למשה רבינו עצמו. בלית ברירה מבקשים בני ישראל ממשה להקים אותו: "אמר משה לפני הקב"ה איך אפשר הקמתו על ידי אדם? אמר לו: עסוק אתה בידך, נראה כמקימו, והוא נוקף וקם מאיליו. זהו שנאמר 'הוקם' - הוקם מאיליו" (מדרש, הובא ברש"י).

הבה נבין, מה הוא ה'כאילו' הזה שמשנה עשה עם הידיים שלו בפעולת ההקמה של המשכן, וכי הנראות הזו של 'נראה כמקימו', מחשיבה את ההקמה של המשכן על שמו של משה רבינו? הרי בסופו של דבר המשכן 'נוקף וקם מאיליו'?

זאת ועוד. מה הייתה שאלתו של משה איך אפשר הקמתו של המשכן בידי אדם? הרי אם הקב"ה ציווה על הקמת המשכן, בוודאי שאפשר לעשות את זה? למדנו מכך דבר נפלא.

בהמון עניינים, בעיקר רוחניים, אנחנו

נוטים לחשוב שהעסק גדול עלינו ומתייאשים מראש להתחיל לבנות "משכנות לה". לפעמים נראה לחלק מאתנו שלהכניס את הקב"ה אל תוך החיים הגשמיים בעצמם, בבית, בעבודה, בחיי המשפחה זה בלתי אפשרי.



עשה אתה בידך צילום אילוסטרציה: ברוך עירי

הרבה פעמים מתגנבת אל תוך הלב מחשבה טובה של קבלה טובה, להתחיל לימוד חדש, שיעור חדש, חברותא חדשה, להצטרף או להקים קהילה תורנית חדשה ועוד - אך מיד הלב מתמלא בספקות בדבר המסוגלות שלנו לבצע את אותן מחשבות טובות. אנחנו לא תמיד מאמינים בעצמנו שאפשר לצאת אל עמל החיים - לעבוד קשה בשביל להתפרנס, ויחד עם זה להישאר בן תורה - עובד ה' שבונה בכל אורחות חיי משכן לה'.

גם משה רבינו התקשה בשאלה דומה: כיצד יכול יהודי הנטוע בתוך החיים החומריים, לבנות בית רוחני שיהיה משכן קבוע לה? ענה לו הקב"ה שהדבר אפשרי בהחלט וגם רצוי.



כשמתגנבת אל הלב מחשבה להצטרף או להקים קהילה תורנית חדשה... קום ועשה

יכול יהודי באשר הוא 'לעסוק בידיו' בכל סוגי המלאכות, ויחד עם אלו להכניס את ה' בכל אורחות חייו. אין סתירה בין עבודת ה' לעבודת האדם, ואין סתירה בין ביתו הפרטי של יהודי למשכן ה'. אדרבא - ככל שיעשה כל יהודי את ביתו ועבודתו בית לה' על ידי התאמתם של החיים בעצמם לרצון ה', כך יהיו חייו שלמים יותר ומאושרים יותר.

ואיך עושים את זה כשהמשימה נראית קשה מדי?

לימד אותנו משה רבינו, תתחיל לעשות - ההקמה הסופית תבוא מלמעלה. העיסוק של משה רבינו לא היה בכאילו. זה היה המקסימום שהוא יכל לעשות, ומשעשה משה רבינו את המקסימום, משם והלאה זו כבר לא דאגתו. הקב"ה משלים את המעשים.

גם אדם המתגורר באיזור מרוחק, ומבקש לו קהילה תורנית איתה יוכל לצמוח ולפרוח בעבודת ה' בצוותא עם חברים נאמנים וטובים. אך כרגע זה נראה לו חזון רחוק, כי אין מספיק אנשים, ואין מקום מתאים, הקשיים נערכים וחסרים עוד תנאים רבים. אל לך להתייאש, קום ועשה. עשה אתה בידך, את אשר יש לאל ידך, תתחיל בקטן ובלבד שתעשה. ומוכסח שתהיה לך סייעתא דשמיא והמשכן יקום מאיליו.

עושים פסח

חלקי בעבודתי

עמוד 3

מסע החיים

טור אורח

עמוד 4

תקרא שוב

טור חדש

יש ברירה

עמוד 4

מצות שלנו

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

עם הספר

מחץ לקופסה

עמוד 7

שנור קטן

דברים כהווייתם

עמוד 8



chelki.co.il



אבות עם בנים - בונים קהילה

חלקי בקהילתי 02-6260115



והיה כי ישאלך

הלכות מצויות בימי ערב פסח, הניקיונות וההכנות הנמרצות לקראת החג

שאלה: אני מרגיש שהבלגן סביב ניקיונות הבית לפסח הוא מעבר לנצרך ע"פ ההלכה. אשמח לדעת לפי שורת הדין מה וכמה צריכים לנקות את הבית לקראת החג. כל הכיסים של כל החליפות? כל ארונות הבגדים? הבודים? החלונות והתריסים?

תשובה: הכלל ההלכתי העומד לנגד עינינו בהכרעת שאלה זו, הוא שכל מקום שהגיורי שייכנס שם חמץ - ובכלל זה ארונות שאפשר שניגשים אליהם תוך כדי האכילה, להכניס ולהוציא מהם חפצים - צריך לבדוק בשביל לוודא שאין שם חמץ. וכדי לחסוך בזמן הבדיקה בליל בדיקת חמץ, מנקים את כל המקומות האלו בימים שלפני פסח. בשבוע הבא נעסוק בעז"ה בפרטים הנוגעים לחיוב בדיקת חמץ בבית שעמלו וניקו אותו במשך הימים שלפני החג.

כלל נוסף הוא, שבדיקת חמץ נתקנה משום החשש שמא יבוא לאכול את החמץ בפסח, אולם באופן שיש פירוורים קטנים שמאוסים קצת, אין עליהם חובת ביעור.

על פי הכללים האלה, ודאי שחייבים לבדוק את הכיסים של הבגדים, משום שמצוי הדבר שמכניסים בו חמץ, והחיוב הוא מחמת דברים הראויים למאכל שמכניסים בכיסים [דוגמאות ממעשים שהיו - בונבון בכיס המכנסים, בקבוקון ויסקי שנשאר משמחת תורה בכיס הפנימי של חליפת החג, וכדו']. ולא מחמת הפירוורים הקטנטנים שנמצאים שם, שכאמור, הם מאוסים קצת ואין עליהם חובת ביעור.

לעומת זאת, התריסים לא חייבים בניקיון לפסח, משום שאין שם חשש להמצאות חמץ, וגם פירוורים קטנים ש'אולי' נדבקו בהם, הרי הם מאוסים ואינם חייבים בביעור.

מנהגן של נשות ישראל לנקות היטב ולעשות עסק גדול מניקיון הבית לפסח, הוא דבר טוב וראוי [באופן שאינו גורם וגורר לעצב ומתח]. הרדב"ז [שחי לפני כ-500 שנה] נשאל על החומרא המופלגת של איסור חמץ בפסח, והשיב: "על כן אני סומך על מה שאמרו רז"ל במדרשות, כי חמץ בפסח רמז ליצר הרע, והוא שאור שבעיטה, ולכן כלה גרש יגרש אותו האדם מעליו, ויחפש עליו בכל

מחבואות מחשבותיו, ואפילו כל שהוא לא בטל".

שאלה: האם צריכים לנקות לפסח את כל הספרים שבארון הספרים?

תשובה: כאשר משתמשים בספרי הקודש שבבית מצוי הדבר שפירוורים של חמץ נופלים בין דפי הספר, כמו שמצוי במי שאוכל עוגה בזמן הלימוד, או בהבאת



הכנות לפסח | צילום אילוסטרציה: ברוך יערי

חומשים לשולחן השבת בשעת הסעודה, ולכן ישנם הנוהגים לנקות היטב את הספרים הנמצאים בשימוש תדיר במשך השנה, ולבער מהם את החמץ העלול להימצא שם. מאידך ישנם מגדולי ישראל שלא החמירו בזה, משום שעל פירוורים קטנים כל כך יש הסוברים שאין חובת ביעור חמץ, ובייחוד פירוורים שנופלים בתוך ספר שנחשבים כפירוורים מאוסים מעט.

גם מי שלא מקפיד לנקות ולנער אותם ביסודיות, טוב יעשה אם במשך ימי החג לא יפתח ספרי קודש ליד שולחן האוכל, משום

שאם אכן יש פירור קטנטן של חמץ בתוך הספר הוא עלול ליפול לתוך אחד המאכלים, ואיסור אכילת חמץ בפסח הוא איסור גם בפירור מאד קטן, בשונה מהאיסור של הימצאות החמץ, שהוא רק בחתיכה בגודל כזית.

שאלה: אני עורך את הקניות בסופרמרקט באזור חרדי, ובגדול נראה שכל החנות כשרה לפסח. גם מוצרי החלב שמגיעים בימים לפני פסח מיוצרים מן הסתם לקראת פסח והם כשרים לפסח, האם אכן כך הם פני הדברים?

תשובה: הניסיון מורה שקניית המוצרים לפסח דורשת תשומת לב מיוחדת לכך שכל המוצרים הנקנים אכן כשרים לפסח ברמת הכשרות שאליה רגיל הקונה. לכן טוב יעשו ראשי המשפחה אם יערכו את הקניות של מוצרי המזון לחג בעצמם, ולא יסמכו על הילדים בקניית אלו.

פעמים רבות המוצרים המיוצרים לפסח דומים באריזתם למוצרים זהים שאינם כשרים לפסח, ולפעמים [במיוחד בחנויות שמיעודות גם לציבור הכללי] ישנה מציאות שבאותו מדף יש ערבוב של מוצרי פסח ומוצרי חמץ. לכן כדאי לבדוק כל מוצר ולוודא שמופיע עליו הכיתוב 'כשר לפסח'.

על הקלות בה אפשר לטעות בקניית מוצרים שאינם כשרים לפסח אע"פ מניסיוני, כאשר התארחתי שנה אחת בחול המועד, ולשולחן הוגשו לשולחן בקבוקי שתיה קלה. בעל הבית העיף מבט בדרך אגב, על אחד הבקבוקים, וראה שאין עליו כשרות לפסח, זאת בזמן ששאר הבקבוקים שנקנו באותה חנות [באזור חרדי לגמרי] היו כשרים לפסח.

מעניין לדעת

איפה מופיע הכיתוב 'כשר לפסח במוצרי חלב'?

במוצרי החלב המיועדים לפסח, הכיתוב 'כשר לפסח' אינו מופיע על תווית האריזה, אלא על החותמת של תאריך הייצור ופג תוקף. גם כאן חשוב לבדוק היטב את הכיתוב שבחותמת משום שיש שם מידע חשוב הנוגע לכשרות המוצר לפסח. למשל, הקוטג' של חברת שטראוס [שדומה לאריזה של כל השנה] מכיל קטניות, וכן סוגים שונים של מעדני חלב מכילים קטניות. מידע זה מופיע על החותמת ולא על האריזה עצמה.

מה תגיד לבנך?

שלום כבודו. קראתי את דברי הרב אודות יציאה למלון בחג הפסח, כפי שפורסמו בשבוע שעבר בטורו של הרב חלקי במנחת (בין אבק לחמץ) עלון 265) ואני מתלבט בדיוק בשאלה זו, אם כי מכיוון אחר. אנחנו עובדים קשה עד ההג, ובשנה שעברה נסענו לראשונה למלון. לתחושתי, האווירה בבית מלון אינה מתאימה למעלתם של ימי הפסח. מאידך, הצורה בה אני מגיע לליל הסדר בבית, גם היא לא מאפשרת לי לעשות ליל הסדר מרומם. אני ממש מתלבט מה נכון לי ולמשפחתי לעשות, בכדי שתהיה לנו חווית חג ראוייה. אשמח אם הרב יעזור לי להכריע.

תשובה:

שלום לך איש יקר.

ההתלבטות שלך חשובה. אני מנסה לקרוא בין השורות, ומבין שלדעתך ייתכן שלמרות האווירה שאינה רוחנית מספיק בבית המלון, היא עדיין יותר ממה שאתה מסוגל לעשות בבית, והיית רוצה שילדיך יספגו לפחות את זה. במילים אחרות, על פסח להיות משמעותי. ואם אני מצליח ליצוק תוכן משמעותי בבית, אולי האווירה החגיגית שבבית המלון תשפיע על החוויה הרוחנית של הילדים. ראשית, אסתייג מקביעת עובדות ביחס לבתי מלון. לא הייתי בבית מלון בפסח, ואיני יודע מה קורה שם. אני מאמין שיש מקומות בהם האווירה טובה מאד. אך נראה שלא בכל המקומות. אולי במקום כזה נתקלת, ואתה חושש, ובצדק לפגוש שוב אווירה כזו, ולהפסיד את הרוממות והקדושה של חג הפסח. לכן הייתי מציע לך להישאר בבית, הצעה שהייתי מציע לכל מי שיכול לעשות זאת.

פסח בבית הוא חוויה בלתי נשכחת עבור הילדים, אותה אי אפשר למצוא בשום מלון

אתה שואל מה יש בבית? הרי אתה מגיע לליל הסדר עייף, בלי שהספקת להכין את ההגדה. אשתך גם היא לא מצליחה לנקות את הבית כפי שהייתה רוצה. אני מציע לך לבחון את המחשבות האלו ממקום אחר קצת... נסה לשכוח מהציפיות הגדולות אליהן אתה שואף, ולהיכנס קצת לראשו של ילדך הקטן. נסה לחשוב עליו, מה הוא מקבל מליל הסדר בבית, ולא על מה שהיית רוצה שיקבל ואתה לא מצליח לתת לו.

אני בטוח שאם תחשוב עליו, תמצא שהאווירה בבית היא אווירה שאין לה תחליף. יש משהו באווירה השקטה, האישית והביתית שילדך לא יספוג בשום מקום. גם אם אתה מגיע עייף ולא מוכן לליל הסדר, אתה עורך את הסדר, ולידך שלך זה הדבר המשמעותי ביותר שיכול להיות. משהו אישי-משפחתי, שלא יכול להיווצר אלא בבית שלכם. או ליתר דיוק יהיה קשה ליצור אותו במקום בו ישנם הרבה אנשים זרים.

האווירה הזו הביתית והמשפחתית, היא נכס לכל החיים. משהו שעובר מדור לדור, וצריך לשמר אותו. זה מצטרף למה שכתבתי על ההכנות לפסח, כך שפסח בבית זו חוויה בלתי נשכחת.

אני מכיר אישה עשירה, שבמשך השנה מעסיקה עוזרות בביתה וגם הולכת לבתי מלון. אבל את ניקיונות הפסח היא עושה בעצמה וגם את חג הפסח מקפידה לחגוג בביתה. היא רוצה שילדיה יראו מה זו אמא יהודית. כשהיא אמרה לי זאת לפני שנים, חשבתי שהיא מגזימה. אבל במשך השנים ראיתי שהיא הצליחה בחינוך, וכל בניה וחתניה תלמידי חכמים. אני בטוח שזה נובע גם מדברים נוספים עליהם היא עמדה בגבורה. אבל אין לי ספק שחלק גדול, זה הרצון שלה להאיר אווירה של פסח. ולא ללכות את האווירה המיוחדת הזו תמורת כסף. תאמין יותר במה שאתה מעביר לילדים שלך, ואז תאמין גם יותר בעצמך... תמצא לפתע שליל הסדר בבית משמעותי וחגיגי מאד לא רק עבור הילד שלך אלא גם עבורך.

בברכה שתצליח להאמין בעצמך יותר, שלמה

לשאלות בנושאים הנידונים בטור, כמו ייעודו של בן תורה עובד וסדר יומו, הקפדה על הלכה במשרד, ואתגרים בחיי המעשה, מזומנים לכתוב לרב שליט"א בכתובת:

shlomo.lifshits@gmail.com

החודש הזה לכם

הבשורה על החודש הזה, אותה נקרא בשבת הקרובה, מופיעה בצמוד לציורי ייחודי. דיבור אל כל עדת ישראל, כי ייקחו להם בעשור לחודש, שה לבית אבות. מהותו של ניסן, החודש בו נברא העולם שלנו, העם שנולד בנס, נגאל בנס, ומתקיים בנס. העם שמצפה לנס הגדול מכולם, בו יופיע לעין כל האדון ברוך הוא, ותמלא הארץ דעה אותו כמים לים מכסים. הבשורה אודות החודש הזה, קשורה אל לקיחת השנה המשפחתי, סביב הקרבתו יתקבצו המנויים עליו, ויעשו את הפסח. פסח הוא החג הכי יהודי, הוא עוסק בשורש היותנו לעם, ומסמל את רגע לידתנו. דווקא שם, אנחנו נדרשים להתאחד עם הסובבים אותנו, ולעשות יחד איתם את הפסח. פסח אינו עניין של יחידים, ממש כמו שעם ישראל אינו עם של יחידים. יש את כלל ישראל המתאחד כולו בליל שימורים לספר ביציאת מצרים ולהנחיל את מורשתנו לדור הבא. אך בתוך הכלל הגדול, מתפרטים קהילות קהילות של מנויי קרבן הפסח, לעשות אותו במועדו.

אין לנו לא מקדש ולא כהן, אבל יש לנו בית מקדש מעט, ושבת לוי. גם מאיתנו נדרש להתקהל יחד, כמה אנשים השותפים לחזון הגדול, המבקשים להתאחד יחדיו בעבודת ה' מתוך שמחה ושלווה, להתמנות על אותה חבורה ולהתחבר בכל לב לחדש את הברית בשמחה.

יש עוד אנשים שנשארו בלי חבורה, שאין להם איך לעשות את הפסח - במועדו. כולנו מצווים לדאוג להם, לצרף אותם אלינו באהבה, להרחיב את גבולות הקדושה.

משכו וקחו!

קריאה מחכימה
המערכת

חלקי בקהילתי

קול קורא

אם ידוע לך על עיר או שכונה בה מתגוררים חרדים עובדים, שעדיין אין להם שייכות קהילתית, אם יש לך רעיון ליזם חברתי המתגורר במקום, שיכול לקדם איתנו פתיחת קהילה של 'חלקי'

אנא פנה אל מוקד הקהילות שלנו ואנו ניצור איתו קשר.

'חלקי'-כי לכולם מגיע חלק...

מוקד הקהילות: 02-6260115

מסע החיים - על פי ה'



העבודה בעסק הפרנסה יכולה להביא את האדם אל היעד, לעשות רצון ה'

עיסוקנו בחול לקודש, וגם בדברים פשוטים כביכול כמו תפירת נעליים, זה רצונו יתברך. שעי" העסק בדרך ארץ ממלא האדם את תפקידו ושליחותו, וברגע שהאדם מצליח "לקדש את האמצעים", כלומר שהוא מבין שנבחר למטרה זו, אז הוא מצליח לחבר את העליונים והתחתונים.

היוצא מדברינו, שההתעסקות בחול, אינה רק אמצעי להשגת פרנסתו של האדם, אלא אדרבה היא המגיעה אותו אל התכלית כל אחד לפי ענינו. זהו המשא אותו נושא האדם על שכמו במסע חייו, וכלשון התורה 'על פי ה' יסעו'.

הלואי ונזכה כולנו למצוא בכל עיסוקינו את הרוממות היעוד והמטרה, ועל ידם תשרה השכינה בתוכינו ממש ותנחה אותנו במסע החיים.

כי דרך החסידות הראוי למי שתורתו אומנתו, אינו דרך החסידות הראוי למי שצריך להשכיר עצמו למלאכת חבירו, ולא זהו זהו דרך החסידות הראוי למי שעוסק בסחורתו, וכן כל שאר הפרטים אשר בעסקי האדם בעולם... וכבר יכול להיות חסיד גמור איש אשר לא יפסוק מפיו הלימוד כמו מי שמפני צרכו הוא בעל מלאכה פחותה..."

כל אחד יכול לפי דרגתו ועיסוקו להגיע לדרגה הגבוהה ביותר של מידת החסידות, גם ע"י עסק האדם בפרנסתו, שמביא את האדם אל התכלית, אם כל עסקיו בין בקודש בין בחול הם רק למענו יתברך.

"חנוך תופר נעלים היה ועל כל תפירה ותפירה אומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שיש בו יחוד וקישור כל העולמות". ר"י סלאנטר מפרש כי חנוך היה בודק כל תפירה שתהיה מתוקנת כהלכה ועשה מלאכתו באמונה. נאמנויות אלו ביחס לממונם של אחרים הן ייחודים וקישורים קדושים ומדרגות עליונות בעבודה. חנוך זכה לקדש את עיסוקו לפרנסתו עד שגם המלאכה עצמה נהייתה קודש. וכך, כל מעשה שאנחנו עושים לשם שמיים.

הקב"ה הטיל עלינו שליחות להפוך גם את

הרמב"ן מבאר כי חומש שמות נקרא 'ספר הגאולה' כי הוא מתאר מהלך שלם, ששיאו נבנית המשך והשראת השכינה, וחזרת העם למעלתו הראשונה. אלא שלפי דבריו היה צריך החומש להסתיים בפסוק 'זכס הענן את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן...' והפסוקים הבאים אודות מסעות בני ישראל אינם מן העניין.

נראה לבאר, כי התורה מלמדת אותנו סוד גדול הנוגע בפרט למי שעיקר עיסוקו במשך היום הוא בענייני עולם הזה. השראת השכינה אינה רק כבוד ה' המלא את המשכן, זוהי מעלה כללית של עם ישראל, אך "ושכנתי בתוכם" היינו 'בתוך לבם של כל אחד ואחד'. כלומר השראת השכינה היא מעלה פרטית של כל יודי. התורה מסיימת את חומש הגאולה בתיאור המסעות משום שבכך באה לידי ביטוי השראת השכינה על כל יודי, המנהל את מסעות חייו על פי ה' בבחינת שוויית ה' לנגדי תמיד. כאשר כל חיי האדם, מנוהלים ע"פ ה', זוכים אנו להשראת השכינה באופן אישי.

הרמח"ל במסילת ישרים הרחיב בענין זה: "... כי כל אדם לפי האומנות אשר בידו, והעסק אשר הוא עוסק, כך צריך לו הישרה והדרכה.

חוזה קוראים פעמיים



הרבה עוגמת נפש תחשך, אם יקפידו החותמים לעיין בחוזה טרם יחתמו עליו

מומלץ לעיין במסמך ולהתייעץ טרם החתימה

כל חתימה על חוזה / הסכם ועל כל מסמך שהוא, מחייבת גם אם החותמים לא קראו אותו, או קראו וברור לצדדים שלא הבינו את הנכתב בו. כאן, יש יוצא מן הכלל, אם יזכרע בבית דין או בבוררות, שמוכח כי הסעיף השנוי במחלוקת לא סוכם, אם משום שאין הדרך לכתוב, או משום שאינו קשור לעניין, אזי הוא לא יחייב. אך הכרעה כזו כרוכה בעלויות גבוהות, והרבה עגמת נפש. על כן מומלץ טרם חתימה על חוזה והסכמים מכל סוג שהוא, לעיין היטב בכל סעיפי ההסכם כולל האותיות הקטנות, ולהתייעץ עם דיין מומחה המבין בנושאים אלו.

בו סעיף שלא דובר עליו, וכל הצדדים מודים שסוכם אחרת. הדין הוא שהסעיף שאינו רלוונטי לא מחייב, ורק מה שהצדדים סיכמו מחייב, שלא כפי שנכתב בחוזה.

סעיף לא מקובל שלא סוכם עליו במפורש

אם יש סעיפים בחוזה שאינם קשורים לל לנושא העיסוק, או סעיפים שמוכח שאין הדרך לכתובם, ולכאורה נכתבו בטעות, רק שהחותם סמך על נאמנותו של כותב ההסכם, ברור שאין סעיפים כאלו מחייבים, משום שוודאי לא לכך הייתה כוונתו.

היו בפניי כמה מקרים כאלו, בהם אחד מהחותמים טען שלא שם לב לסעיף זה, או שדובר במפורש אחרת, ולאחר שחקרתי אודות הסיבה לכך, התברר שעורך ההסכם העתיק את הנוסח מהסכם אחר, ושכח לשנות סעיף זה. זו אינה טעות של טירוניה בלבד, וכבר ראיתי טעויות כאלו גם במשרדי עו"ד גדולים ומפורסמים.

אחד הנושאים המצויים בפני הדיינים בבתי הדין, הוא חוזים והסכמים שהתעוררו אודותם חילוקי דיעות, מאחר והחותמים לא דקדקו ועיינו היטב במסמך עליו חתמו, עקב ריבוי עמודים וטעויות, ומחמת קוצר הזמן. כשמגיעים הדברים לידי מעשה, טוען אחד הצדדים שלא התכוון לחתום על סעיף זה, או שסוכם אחרת. וצריך לברר מה מחייב, האם הכתוב בהסכם החתום, או הסיכומים בעל פה.

החותם מתחייב גם אם לא קרא הבין

נפסק בשו"ע בכמה מקומות, שאדם החותם על חוזה, ויכול היה לבקש הסבר אך לא ביקש, הרי שנחשב כאילו קיבל על עצמו את כל הכתוב. כ"ש אם הלכו לעורך דין שיערוך את ההסכם ביניהם, ודאי שסומכים עליו, ואי אפשר לטעון שלא התכווין למה שהעורך דין כתב בהסכם. [אכן מומלץ להתייעץ עם עו"ד טרם חתימת הסכם]

פעמים רבות קורה שחותמים על הסכם, ומופיע

קהילה שמורה

השבוע אנחנו מספרים על יוזמה מדהימה של תנועת חלקי בקהילתי, שסחפה אחריה קהילות רבות מכל חלקי הארץ - אפיית מצות קהילתית

'אין לכם מושג מה זה עשה לילדים שלי' תיאר באוזנו אחד מחברי הקהילות. לראות את אבא ואמא שלהם עוזבים את העבודה מוקדם, לוקחים אותם מהמסגרות ונוסעים לאפות מצות של מצווה!

לכל קהילה הוקצבה שעה של אפייה, וכך לכל 'בורה' היה אופי וגוון שונה וייחודי. הרב דולינגר ניהל את האפייה ביד רמה, ברגיעה ובמאור פנים נדיר, תוך שהוא טורח ודואג לכל משתתף קטן וגדול לתפקיד חשוב באפיית המצות.

'זה היה מדהים!' שיתפו כולם בסוף האפייה. 'האקשן וקדושה', חיבוב המצווה והגיבוש הקהילתי, פשוט מושלם!

ומי שלא ראה את ילדי הקהילה יושבים על מדרגות המאפייה ומכרסמים שאריות מצות כשלידים עומדים אבותיהם חברי הקהילה ודנים בלהט בסוגיית ריחיים של יד וריחיים של מכונה לא ראה מחזה מרגש מימיו.

ובליל הסדר הקרב ובא, באווה גדולה, ניח חבר הקהילה את המצות שלו על שולחן הסדר

והבן החכם יסביר לכולם: אלו לא סתם מצות! אלו המצות שאבא ואני אפינו יחד!

פרקטי ומעשי על הליך אפיית המצות. לאחר השיעור יחלקו חברי הקהילה ביניהם את התפקידים באפייה איש לפי אופיו מרצו וכוחו. וביום אפיית המצות תגיע כל הקהילה למאפיית המצות בבית שמש.

בחרתי את המאפייה הזו, מסביר הרב דולינגר, בגלל צורת המבנה שלה. מהחלונות הגדולים לכל אורכה, ניתן לצפות באולם האפייה, כך נשות הקהילה והילדים הקטנים יוכלו אף הם להשתתף בחוויה. באפייה עצמה ישתתפו כל חברי הקהילה, יחד עם הילדים והנערים הבוגרים לצד פועלי המאפייה המיומנים. בסוף האפייה תקבל כל משפחה חבילת מצות מהודרות, מצות שלהם.

כשפרסמנו את הרעיון, לא ציפינו להתלהבות והיענות כזו. עוד ועוד קהילות נרשמו לתוכנית, ואף קהילות חדשות שהצטרפו ל'חלקי' כדי להשתתף בתוכנית.

וכך חודשיים לאחר מכן, בג' באדר בשעות הצהריים, מכל רחבי הארץ, מרכזים שבצפון ועד אשדוד שבדרום למרות העבודה והעומס בכבישים, טרחו ובאו קהילות 'חלקי' בקהילתי לאפות יחדיו מצות מצווה!

הכל התחיל בחנוכה, פותח ומספר לנו הרב יהודה גרינבוים - אחראי מחלקת תוכן ב'חלקי' ומי שיזם יחד עם המנכ"ל הרב שוקה רט ומנהל הקהילות הרב אשר שפריי את המהלך כולו

מקהילות התנועה הגיעה הבקשה לתוכנית מיוחדת שיתאימו לקהילה כולה. עוד אנחנו יושבים ומעלים רעיונות, מתקשר הרב שמעון ברוך דולינגר שליט"א מהמומחים הגדולים בתחום אפיית המצות ובפיו הצעה מעניינת: "בואו ונקים 'חבורת מצות' בכל קהילה וקהילה של 'חלקי'".

ניסנו להסביר לכבוד הרב, שבאופק הרחוק שלנו נמצא ט"ו בשבט, מקסימום ז' אדר. פסח? מתי זה בכלל. אך הרב הבהיר לנו שנתרו לו תאריכים ספורים לחבורות, ומוטב שנקפוץ כבר עכשיו על עגלת המצות הדוהרת. יסביר לנו כבודו מהי 'חבורת מצות' ביקשנו, ונענינו כך: בעוד אתם מציעים תוכניות תורניות למבוגרים, אירועי חברה לנשים ומבצעי גיבוש לילדים. הרי שב'אפיית מצות בחבורה' יש את כל אלו בתוכנית אחת.

וכך, לאור נרות החנוכה נרקם מבצע 'חבורת מצות' לקהילות 'חלקי'. הרב דולינגר שליט"א גיע יום קודם אפיית המצות ויעביר שיעור

ברכת ישור כח והכרת טובה

למעלת הגאון הרב שמעון ברוך דולינגר שליט"א מחבר הספר הנפלא 'מצה שמורה'

שעמל על העמדת החבורות של אפיית המצות של קהילות 'חלקי' בקהילתי ובני משפחותיהם, תוך כדי לימוד יסודות ההלכה של אפיית המצות המהודרת במומחיות ובמאור פנים

ישלם לו ה' כפועלו הטוב

בהערכה רבה הרב ברוך צבי גרינבוים יומי ראשי וחברי הקהילות



איך להיות בשמחה בחיים?



המרדף אחרי השמחה, יכול להיעצר בהבנה אחת משמעותית

להתבטא בפרנסה או בשפע כלכלי, אבל אני, ממשיך דוד ואומר: "נתתה שמחה בלבי מעת דגננ ותירושם רבו". אני מתפלל ישירות אל הקב"ה שיתן לי את השמחה. השמחה הזו שהיא יותר משמעותית עבורי מזה שלאחרים יש דגן ותירוש

הקב"ה יתן לך את מתנתו - מתנת השמחה

מעוניינת לשלוח שאלה לרב, כתבי

למיליי hazchutleyahadut@gmail.com

לרישום קבלת כל תכני הזכות ליהדות הרשמי כאן:

<https://lp.smoove.io/ozk7?cs=chelki>

הוא שלל המון דברים. את המחשבה שעושר או הנאות מביאים שמחה, ואפילו החכמה לא תמיד מביאה שמחה.

ומה כן גורם לשמחה? "גם כל האדם אשר נתן לו האלקים עושר ונכסים והשליטו לאכל ממנו וְלִשְׂאֹת אֶת חֶלְקוֹ וְלִשְׂמֹחַ בְּעַמְלֹוֹ זֶה מַתַּת אֱלֹקִים הִיא". עושר ונכסים - הם כלים, שמח בזלוקן - זו עבודת האדם. והשמחה הכללית - היא מתנה משמים. כלומר: מה לא גורם שמחה? - המרדף אחרי הדברים. מה אוילי גירום שמחה? - לשמוח בחלקנו. ובמה זה תלוי באמת? - במתנת האלוקים.

אז אם יש לך גורם ברור שמפריע לשמחה, מצוות ההשתדלות מחייבת אותך לנסות ולטפל בגורם הזה. כמובן לאחר התפילות. אם אין לך גורם ברור כזה, כל שנשאר לך לכאורה זה להתפלל על השמחה. כי הרגשות שלנו הם כל כך נזילים, שברור שזו מתנת אלוקים. וכפי שאמר דוד המלך אביו של שלמה: "רבים אגורים מי יראני טוב נסה עלינו אור פניך ה'".

אנשים חושבים שהארת פנים של הקב"ה צריכה

יש לי הכול בחיים. משפחה, עבודה, כסף ואפילו חברות. אני לא מרגישה שיש לי את הזכות לומר שמשוה לא בסדר, אבל בתכל'ס משוה לא בסדר. אני לא שמחה. איך עושים את זה? איך מגיעים למצב שהכל בסדר וחיים בשמחה? ולמה אני לא שמחה אם יש לי הכל? או שאולי זה בכלל לא תלוי בדברים האלה וחסר לי משוה הרבה יותר משמעותי?

שלום וברכה

ראשית אני מאחל לך שתהיה לך שמחה מלאה, לאורך ימים ושנים

את כנראה נוגעת בשאלה עתיקת יומין, חלק ניכר מן האנושות רודף אחרי השמחה, ואף תולה אותה בגורמים כאלו שציינת או אחרים.

לפני שנים רבות היה חוקר גדול, שהיה צדיק ועובד השם בכל מאודו, חכם שלא היה לו אח ורע, והוא חקר רבות את הנושא. קראו לו 'שלמה המלך'... במחקר שלו אחר השמחה,

חלקי בקהילתי לאורם של גדולי התורה

לילדי חלקי

מנדי פרומר



חידות לכל המשפחה לשולחן שבת

לע"ר שמואל בן ר' זב ודבורה בת אברהם שמואל הכהן

גודר ישמור

- א. החושן היה "מעשה חשב". לעומתו, המעיל והכתנות היו מעשה...?
- ב. מה המשקל של מחצית השקל?
- ג. מאיזו מילה אנו למדים ששרשרות הזהב היו צריכות להיות בקצה החושן?
- ד. שאלת בונים: את מי הזכיר שלמה כשכל העם נקהלו לאחר השלמת המקדש (איתו ה' דיבר והורה לו על הקמת המקדש)?
- ה. מה הכניס משה לארון? (המילה המדויקת בפסוק, והיא גם חלק משמו המלא של הארון)
- ו. פעולת סגירה שביצעו בחושן וכיום מוכרת בעיקר מ"ריצ'רץ"?
- ז. מה אורכו של החושן?
- ח. שתי כתפות האפוד הי...?
- ט. בקצות החושן היו שתיים כאלה, מי אלה?
- י. היכן הונח השולחן? (ביטוי שמשמעותו "קצה")
- כ. מה מילא את המשכן לאחר שמשוה סיים את כל העבודות?
- ל. היכן צָוָה משה להניח את מזבח העולה?
- מ. מהי המילה האחרונה בפרשה (ובחומש שמות כולו)?
- נ. מה שָׁקַל 70 ככר ו-2,400 שקל?
- ס. אחד השמות של חומש שמות (כך הרמב"ן כינה אותו בסוף פירושו לחומש זה)
- ע. כינוי נוסף לשרשרות הזהב שהיו בחושן
- פ. ומה חתכו מפחי הזהב לאחר שריקעו אותם?
- צ. באיזה צד (רוח, כיוון) הניחו את השולחן?
- ק. שאלת בונים: חיבור על אחד החלקים בשולחן ערוך מאת הרב אריה לייב הלר, ששמו נלקח מפרשתנו
- ר. מה הייתה צורתו של החושן?
- ש. מה הופיע על אבני השהם?
- ת. מילה שפירושה "מגן" או "חיזוק" למעיל כדי שלא יקרע. היום מילה דומה משמשת ל"כד רוקם"

אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ
אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ	אֵלֶּיךָ



byaary@gmail.com
ב"ר 0525282855

חֶזֶק חֶזֶק וְנִתְחַזֵּק

יהודי ירושלמי
וְשִׁמְעֵק טְבִיבִי חֶזֶק שֶׁל שֶׁבֶת.

מאה שערים תשע"ט

חרדי עובד ומרגיש לבד? חלקי בקהילתי - תרגיש בבית

מו"ל: חלקי בקהילתי
יזמות קהילתית תורנית.
מייסד: הרחי"ג ברוך צבי גרינבוים
עורר: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ,
הרב זאב קצנלבון, הרב נתנאל זליקוביץ,
הרב עלי מורנגוטטר, הרב יעקב שאפנס, ברוך יערי
עיצוב גרפי: נמיק פרסום, עיצוב גרפי: מירי 054-8420999

חלקי בקהילתי

חלקי בקהילתי:
רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

02-6260115
chelki.co.il
helkioffice@gmail.com

מחוץ לקופסא

נתנאל זליקוביץ | מרצה ואיש חינוך

פריעת בעל חוב - מצווה

"רבי שאול - תביא ברכה" אני מקפיד לבקש אחרי כל תספורת אצל שאול הספר, ומתכוון לכל מילה. לפעמים כשאני מודרך קבוצת של אנשים שאינם שומרי תומ"צ, את משמעות המושג 'עם הספר' אני לוקח אותם למספרה של שאול, רבי שאול הספר. אני שואל אותם אם הם מכירים מרצה לפילוסופיה שהוא גם ספר, הם עונים שלא. יצא לכם פעם להיכנס למספרה שעל המדפים יש ספרי פילוסופיה, כלכלה או משפט, כמובן שלא, הם מהנהנים. אז אני מכניס אותם לכוך הקטן, שתי כיסאות, אביזרי תספורת וגמרא שתמיד פתוחה. יש גם תמונה גדולה בצבעי שמן, של החברותא שלו למשך

הספר שלי חלמד אותי על דבקות, ועל ההשתעבדות לדרישה התובענית של הדף

שבע שנים, הרב נויגרשל, החל מהמפגש הראשון שלו עם מילה בארמית, בעשור השלישי לחייו, ועד לסיום הראשון של הש"ס. אין לי מושג איך הוא זכה וקיבל חברותא כזו. אני מדבר על הרב נויגרשל כמובן.

שאול הוא חוזר בתשובה, ולא בגיל צעיר. חיוך גדול, עיניים מאירות. ספר ותלמיד חכם. מעביר שלושה שיעורי דף היומי בכל יום!!! הראשון בחמש לפנות בוקר. בסיום הש"ס הקודם כשהכריחו אותו לשבת בשולחן הכבוד עם תלמידי חכמים מופלגים, הוא התחיל להביץ איך הרחוב הירושלמי רואה אותו. הוא הראה לי את התמונה, המום.

אני עוקב אחריהם, אנשי הדף היומי. אנשי עמל, גרוזי ידיים ומפויחי מצח. עבי כרס ויושבי כרסאות מנהלים. לפני ותיקין, ברכבת, בין פגישה לפגישה, מנקרים בשיעור אחרי מעריב, גונבים שורה בחזרת הש"ץ. 'אין דבר קל יותר מלהפסיק לעשן' אמר מארק טוויין, 'עשיתי את זה עשרות פעמים בחיי'.

התחלתי המון פעמים דף היומי... ואני כל כך מקנא בהם. שמעו, הם אומרים לי: 'זה לא כך, אני לא זוכר את הדף הקודם, לא תמיד מבין הכל, חצי שיעור מנקר'. 'הכל או כלום' הוא אחד האויבים הידועים שלנו. במיוחד בוגרי הישיבות שזכינו לשבת באוהלה של תורה, לצלול בנבכי סוגיה שבועות ארוכים. לפצח, לחדש, להאיר. קשה לפעמים לתת את המשקל להישג האנושי הכביר הזה, לדרך החיים המופלאה הזו של המחויבות הטוטאלית. אפשר לדבר על איך ליעל את הלימוד, איך לנסות לקחת מסקנה מכל סוגיה, רעיון אחד מדף, אבל כעת אני מדבר על משהו אחר. על הערך הנשגב של להיות בעלי חוב, לדף הגמרא, לתורה הקדושה.

'...ולא לידי הלוואתם', אנחנו מתפללים אחרי כל ארוחה. זה נורא להיות בעל חוב. רודף אותך. ומאיך, אנשים שמשתעבדים למרדף האין סופי הזה, אחרי הדף של אתמול המשנה ההיא בפרק הקודם. זה מעצב אישיות, ומחנך ילדים. זה מנהל זמן, והופך אותנו למיוחדים כל כך:

עם ישראל, עם הספר.

פחות מאלף

אושר עד, רחוב שמגר בירושלים, שעת ערב מאוחרת, ערב חג. פורים עוד שבוע והמקום עמוס עד אימה. בכניסה המקורה עומד ילד צנום כבן ארבע עשרה, רועד מקור. מזג האוויר הירושלמי לא הטה לו חסד, אין לו סוודר והחליפה הדקיקה לא מגנה עליו מהקור.

הוא פונה לעוברים ושבים, לחייו סמוקות, קולו מושפל, ומתחנן לתרומה. מספר על הקשיים הכלכליים, על שבועות בהם הם לא יכולים להרשות לעצמם בשרי. על המיטות המתפרקות עליהם נאלץ לישון. מתחנן על נפשו בטון קורע לב.

רגע לפני שאתם מוציאים את כרטיס האשראי ומחפשים את הלינק לתרומה, אתם יודעים מיהו הילד? זה הילד שלכם! לא, לא במשל, לא בסגנון כל ישראל ערבים, זה באמת הילד שלכם, דודי החמוד שעלה לישיבה קטנה השנה, הוא העומד באושר עד ומספר על העוף השבת.

אתם לא מבינים? אתם הרי מנהלים בית לתפארת, לדודי לא חסר דבר. צודקים! הוא לא דיבר על הבית, הוא סיפר על המצב הכלכלי האומלל של ישיבתו המפוארת, על המיטות המתפרקות בפנימייה, הספסלים החורקים בבית המדרש, ועל העוף בארוחת צהרים, הוא קיבץ נדבות, הקדיש'ל שלכם קיבץ נדבות.

במשך עשרות רבות בשנים נהוג בישיבות גדולות לאסוף כסף לת"ת-תומכי תורה. מדובר בארגון פנים ישיבתי שדואג לרווחת הבחורים שמשפחתם אינה משגת, ביגוד, דמי כיס, הלכשה ונדוניה לחתונה. הבחורים מנהלים אותו, אם כי הוא מפוקח בדרך כלל על ידי הישיבה לוודא שאין מעילה בכספים וכדומה.

גדולי ישראל וראשי הישיבות עודדו את הבחורים לצאת ולאסוף לת"ת, זו ערבות הדדית, דאגה לחבר, ונשיאה בעול. שימו לב, הם לא אספו לישיבה, הישיבה מחזיקה את הבחורים ולא להפך, הם אספו לחבריהם לספסל הלימודים שזקוקים לצידוד בסיסי.

עד לפני מספר שנים האיסוף בישיבות הגדולות התמקד בעיקר בפורים עצמו ומעט בימים שלפניו. במרבית הישיבות, התדפקו

הבחורים על דלתות הבוגרים ומשפחותיהם, אם כי היו ישיבות בודדות ששלחו את הבחורים לאסוף מדלת לדלת בלי רשימת כתובות מסודרת.

לפני שנים ספורות הצטרפו הישיבות הקטנות לחגיגה. אין להם ת"ת כמובן, אף אחד לא יספק שם לבחורים צעירים תמיכה כספית לביגוד, וודאי שלא שליטה על כסף. במקום זה הם אוספים לישיבה. לפעמים זה לאוצר הספרים ולעיתים זה באופן רשמי לישיבה.



עיצוב AI: ספי רייכקינד

אתם מבינים? ישיבות קטנות שמתוקצבות באופן שונה מישיבות גדולות. שלוקחות שכר לימוד נכבד מההורים, ומסוגלות לשלם לרשמים עשרות אלפי ש"ח ויותר מידי שנה. שולחות את הילדים בני הארבע עשרה והחמש עשרה לאסוף להם כסף, הבחורים מחזיקים את הישיבה, עולם הפוך ראיתי.

ועכשיו? השמים הם הגבול. כל בחור מקבל יעד שהוא צריך להשיג. תפתחו במגבית של הישיבה בנדרים פלוס, ותראו רשימת בחורים ארוכה עם סכומים ליד כל שם. הם צריכים להשיג אלף או אלפיים או שלשת אלפים ש"ח, אם יצליחו? פרסים והטבות. חולצות ממותגות, חליפות, ושאר ירקות. משחדים את הבחורים כדי שישכימו להיהפך לשנוררעס.

מאיפה נראה לכם שהבחורים היקרים, הילדים שלכם, מסוגלים להשיג 3000 ש"ח מאיפה??? נתתם להם חמש מאות הסבא הוסיף מאתיים, הם התקשרו לכל הדודים וסידרו לכם ביזיונות לשנה הקרובה, ושאר הכסף? הם מסתובבים בבתי כנסת, עוברים



בחור בישיבה קטנה נשלח לגייס אלף ש"ח? הגיע הזמן לעצור את הטירוף.

מדלת לדלת בשכונה, וכן, גם עומדים בכניסה לאושר עד או בצמתים, העיקר להגיע ליעד. ממת? רבים מאוד מראש חודש, מאז הם שורפים את סדר ג' על פרוטות לישיבה.

אתם לא מאמינים? הילד זהב טהור אין סיכוי שהוא עושה את זה? אולי אתם צודקים, אולי לא. אבל יש הורים שמשוכנעים שהילדים שלהם יושבים ולומדים בזמן שהם מקבצים נדבות בבתי כנסת.

השנה זה הגיע לשיאים חדשים. ילד מכיתה ח' התרים אותי לחיידר, יש לו יעד של אלף ש"ח. קראתם נכון, ילד בכיתה ח' צריך להשיג לתלמוד התורה אלף ש"ח משהו פה נפל על הראש וחזק.

למה ההורים מסכימים? כי לא נעים להם לסרב לילד, יש לחץ חברתי, כל החברים אוספים, מוסד הלימודים מנהל חגיגה שלימה סביב איסוף הכספים, עדיף להם קבצן ממנודה חברתית. אבל אם ההורים יתאגדו וידפקו על השולחן מול הישיבה, יתעקשו שאין על מה לדבר, זה ייגמר.

הישיבה תסביר שהבחורים רוצים, שזו חוויה, הם לא משקרים. זו חוויה, גיבוש חברתי, ופרסים נחמדים, אבל בשביל זה יש ישיבה, לחנך, לא לגרום לבחורים הנאות. להסליל לקבצנות זה רע, צריך לעצור את זה, לא להיתמם שאם לבחורים כיף אז הכול בסדר. אני כותב את זה עכשיו כשזה עדיין טרי, תנסו לגשש אצל הילד מה היה בישיבה, האם היה לחץ להתחייב על סכום גבוה, האם הוא קיבל פרס על היעד שלו, היכן הוא הסתובב כדי לגייס את הכסף, אם התוצאות לא משביעות רצון, תדברו עם הישיבה, תמנעו את הטירוף, הגיע הזמן לעצור את זה.

uhcle9876@gmail.com